

ФАКУЛТЕТ СПОРТА И ФИЗИЧКОГ ВАСПИТАЊА
УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ

**НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТНОГ КЛУБА „АРИЉЕ“
ИЗ АРИЉА**

Завршни рад

Ментор:
Проф. др Слађана Мијатовић

Кандидат:
Гаврило Гајић, 120/2010

Чланови Комисије:
Ван. проф. др Зоран Валдевит
Ред. проф. др Горан Нешић

Београд, мај 2017. године

САДРЖАЈ

1. УВОД.....	3
1.1. ПРЕДМЕТ ИСТРАЖИВАЊА	4
1.2. ЦИЉ ИСТРАЖИВАЊА	4
1.3. МЕТОД ИСТРАЖИВАЊА.....	4
2. НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТА У СВЕТУ	6
3. НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТА У СРБИЈИ	9
4. НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТА У ЗАПАДНОЈ СРБИЈИ	12
5. НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТНОГ КЛУБА „АРИЉЕ“	14
4.2. ОСНИВАЊЕ РУКОМЕТНОГ КЛУБА „АРИЉЕ“ И ПЕРИОД ДО 1973. ГОДИНЕ	14
4.2. РАЗВОЈ У ПЕРИОДУ 1973-1985. ГОДИНА.....	14
4.2.1 Организација клуба	14
4.2.2. Такмичења и резултати	15
4.3. РАЗВОЈ У ПЕРИОДУ 1985-1990. ГОДИНА.....	18
4.3.1. Организација клуба	18
4.3.2. Такмичења и резултати	18
4.4. РАЗВОЈ У ПЕРИОДУ 1990-1996. ГОДИНА.....	19
4.4.1. Организација клуба	19
4.4.2. Такмичења и резултати	21
4.5. ПРЕСТАНАК ПОСТОЈАЊА У ПЕРИОДУ 1996-2003. ГОДИНА	22
4.6. ОБНОВА КЛУБА И РАЗВОЈ У ПЕРИОДУ 2003-2005. ГОДИНА	22
4.6.1. Организација клуба	23
4.6.2. Такмичења и резултати	24
4.7. РАЗВОЈ У ПЕРИОДУ 2005-2010. ГОДИНА.....	25
4.7.1. Организација клуба	25
4.7.2. Такмичења и резултати	26
4.7.3. Млађе категорије	30
4.8. РАЗВОЈ У ПЕРИОДУ 2010-2015. ГОДИНА.....	31
4.8.1. Организација клуба	32
4.8.2. Такмичења и резултати	32
4.8.3. Млађе категорије	35
4.9. РАЗВОЈ ОД 2015. ГОДИНЕ ДО ДАНАС.....	36
4.9.1. Организација клуба	36
4.9.2. Такмичења и резултати	36
4.9.3. Млађе категорије	37
5. ЗАКЉУЧАК	38
6. ЛИТЕРАТУРА	40

1. УВОД

Ариље је градско насеље и седиште општине Ариље која се налази у Златиборском округу и припада региону Западне Србије. Ова варошица, чија историја сеже у 10. век, данас је препознатљива по узгајању малина, текстилној производњи и цркви Светог Ахилија, задужбини краља Драгутина из 13. века. Ариље према попису становништва из 2011. године има 6.744 становника.

Становници Ариља одувек су држали до традиције, поштујући обичаје предака кроз најразличитије облике. За време сабора, вашара и разних светковина, окупљали су се млади демонстрирајући своје физичке способности бацањем камена с рамена, скоком у даљ из места, скоком у вис из места, бацањем мотке уназад. Своје моторичке и морфолошке способности временом су преточили у спортове који се постепено појављују, окупирају пажњу омладине и постају популарни.

Спортски живот у овом златиборском насељу отпочео је 1911. године доношењем прве фудбалске лопте, „фузбала“. Млади трговачки помоћници Саватије Јанић и Радомир Ђорђевић и млади опанчарски радник Милан Лечић, набавили су прву фудбалску лопту која је додатно утицала на рађање спортског духа и интересовања становништва. Своје гимнастичко-спортске активности наставиће под стручним руководством учитеља Владимира Меловића у удружењу „Соко“. Великим ангажовањем и оствареним успехом, стекли су право учествовања на омладинским играма у Софији и Будимпешти. Вежбањем омладине у околним селима руководе учитељи, основних школа, попут учитеља Гаврила Ђурића.

У овој варошици, млади су заволели и играли фудбал, али жеља за осталим спортовима није изостајала. После фудбала, омладина почиње да се интересује за кошарку, одбојку и рукомет. Постепено, интересовање за рукометну игру расте, а њена популарност у овом крају преноси се до данашњих дана. Разне манифестације, турнири, путовања, упознавање спортиста из разних градова кроз бављење рукометом, доносила су велике предности за младе и талентоване људе.

У том таласу развоја спорта и спортских активности, а као део експанзије рукометне игре у тадашњој Југославији, у Ариљу 1969. године настаје Рукометни клуб „Будућност“ (у даљем тексту: РК „Будућност“) који ће своје име променити 2003. године у Рукометни клуб „Ариље“ (у даљем тексту: РК „Ариље“), чији је настанак и развој предмет овог рада.

1.1. Предмет истраживања

Предмет истраживања и самог овог рада јесте настанак и развој РК „Ариље“.

1.2. Циљ истраживања

Овај рад има за циљ трагање, прикупљање, селекцију и систематизовање података и чињеница везаних за настанак и развој РК „Ариље“

У ту сврху рад је подељен на четири главне целине (поглавља)

Прва целина носи назив **Настанак и развој рукомета у свету** и посвећена је кратком прегледу еволуције овог спорта од његових најранијих претеча намењених забави до модерног, правилима прецизно регулисаног и институционализованог рукомета..

У другој целини фокус је на развоју рукомета на просторима бивше Југославије са посебним акцентом на Србију и она носи назив **Настанак и развој рукомета у Србији**. Ова целина у потпуности је посвећена развоју рукомета какав се данас игра и стога концентрисана само на период обухваћен 20. веком на овим просторима. Поред ове кратке историје представљени су и најзначајнији међународни репрезентативни и клупски резултати као најверодостојнији одраз степена развоја рукомета у Србији.

Трећа целина односи се на настанак и развој рукомета у Западној Србији као непосредном, ширем подручју којем ова варошица припада и носи назив **Настанак и развој рукомета у Западној Србији**.

Коначно, четврта целина везана је за сам настанак и фазе кроз које је до данашњег стадијума развоја прошао РК „Ариље“ и управо носи назив **Настанак и развој РК „Ариље“**. Ова целина подељена је на више мањих јединица које се хронолошки надовезују једна на другу, а обрађују развој клуба кроз три аспекта: организацију клуба, такмичење мушке сениорске екипе и рад са млађим категоријама.

На крају, у завршној целини изнети су резултати истраживања које је спроведено за потребе овог рада уз настојање аутора да систематично укаже на главне тачке рада и образложи своје мишљење на задату тему.

1.3. Метод истраживања

У складу са предметом и циљем, доминантан метод истраживања коришћен за потребе овог рада јесте историјско-дескриптивни метод који узима у обзир основне чињенице, хронологију догађаја, њихов развој, узроке и последице.

Само истраживање спроведено је кроз 3 фазе:

1. Прва фаза обухватала је прикупљање података које је реализовано коришћењем неколико стандардних метода и техника прикупљања података, и то:

- Испитивањем, којим су путем усмених исказа испитаника прикупљани подаци уз примену технике индивидуалног, непосредног интервјуа.
- Анализом садржаја (докумената) и биографском методом као оперативним методама прикупљања података којима су прикупљани подаци из извора као што су статут клуба, записници са састанака органа управљања у клубу, медијских саопштења и извештаја, различитих публикација и сл.

Ова фаза је у највећем делу спроведена кроз теренско истраживање, односно рад на терену с обзиром на природу метода и техника које су коришћене, а које захтевају непосредни приступ како испитаницима, тако и документима који су коришћени.

2. У другој фази извршена је провера и критика извора података, сређивање, анализа и обрада прикупљених података у првој фази и издвајање они који се односе на сам предмет и циљ истраживања.

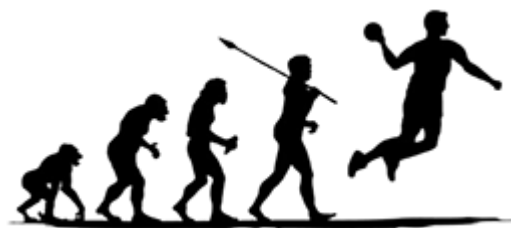
3. Коначно, трећа фаза обухвата систематизовање обрађених и издвојених података и њихову синтезу у облику израде самог рада.

Потребно је нагласити да су за потребе истраживања коришћени како примарни, тако и секундарни извори података. Примарни извори података, као извори података до којих истраживач сам долази, били су испитаници са којима су обављани интервјуи, и они су коришћени услед некомплетности и недовољности података добијених из секундарних извора. Као секундарни извори који садрже већ постојеће податке коришћена су разна документа која су обрађивана применом оперативних метода анализе садржаја и биографском методом.

2. НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТА У СВЕТУ

Велики број истраживача и историчара спорта дели мишљење о дугој историји рукомета. У прилог тврдњи о историји рукомета која сеже чак у неколико миленијума пре нове ере иде и чињеница да је човек одувек био вештији у коришћењу својих руку него ногу. Отуда врло основано делују тврдње да су разне варијације игара које су претходиле данашњем рукомету у значајном делу прошлости биле знатно популарније чак и од фудбала, што је данас у потпуности незамисливо.

Слика 1. Историја рукомета

Извор: <http://www.rksenta.com/o-nama.html> , приступљено 7. априла 2017.

Слично већини других спортова, и рукомет води порекло из популарних игара које су током историје служиле за забаву људи. Као у готово свим областима историје и живота, први трагови су и у овом случају нађени у древном Египту, затим у старој Грчкој и Риму. Стари Грци су играли игру за коју се у литератури могу наћи различити називи: *urania*¹, *episkirs*², *keirosfaira*³, а која је била до те мере популарна да ју је Хомер описао у свом чувеном делу „Одисеја“. Ближе новој ери, Римљани су играли игру под називом *harpastum* што у преводу значи „игра са малом лоптом“.⁴

Подједнако интересовање за игре коју подразумевају коришћење руку и лопте и наликују данашњем рукомету настављено је и са преласком у нову еру. Постоје врло документовани подаци да су се игре сличне рукомету практиковале у средњовековној Немачкој и Француској, па чак и на Гренланду и међу домороцима у Средњој и Северној Америци.

Било како било, до средине 19. века рукомет се у разним варијантама, са мањим или већим сличностима са данашњим, играо широм Европе, тако да је мање-више свака регија имала своју врсту рукомета. Данци су играли популарни *håndbold*, Украјинци

¹ <http://www.sportsknowhow.com/team-handball/history/team-handball-history.shtml> , приступљено 7. априла 2017.

² <https://goo.gl/zV5KxV> , приступљено 7. априла 2017.

³ <http://www.mozzartsport.com/vesti/14-istorija-sporta---rukomet/639> , приступљено 7. априла 2017.

⁴ <http://www.mozzartsport.com/vesti/14-istorija-sporta---rukomet/639> , приступљено 7. априла 2017.

За више информација о *Harpastum* В. <https://en.wikipedia.org/wiki/Harpastum> , приступљено 7. априла 2017.

gandbol, *Nemci torball*, а Чеси и Словаци *házená* или *hádzaná*⁵. Сваки од ових облика ширио се у свом непосредном окружењу на суседне земље, али и извршио важан и снажан утицај на обликовање данашњег рукомета уопште. Ипак, чињеница је да се највећа сличност, али и највећи допринос развоју модерног рукомета треба приписати данском *håndbold*-у и немачком *torball*-у, као и самим овим земљама као колевкама модерног рукомета.

Већински део стручне литературе ипак даје Данској предност када је у питању земља порекла овог, данас олимпијског спорта, из најмање два разлога. Први је већа сличност *håndbold*-а данашњем рукомету с обзиром на то да је у Данској од самог почетка, због временских услова, *håndbold* игран у затвореном простору и то са 7 играча, 1 голманом и 6 играча у оба тима, док је у Немачкој игран тзв. „велики рукомет“ на отвореном, на терену налик фудбалском, са по 11 играча у обе екипе. Други разлог је тај што је 1898. године дански наставник физичког васпитања Холгер Нилсен (*Holger Nielsen*) у Олдрупу уврстио у свој наставни програм управо *håndbold* и на изванредан начин први озваничио постојање овог спорта.

Свакако, не би било исправно занемарити огроман утицај који је чешка *házená* као варијанта „великог“ рукомета имала на његов развој, посебно међу женском популацијом и посебно на простору источне и југоисточне Европе којем припада и Србија

На почетку 20. века „рукометна Европа“ била је подељена између скандинавских земаља у којима се играо „мали“, и остатка континента у којем су се под утицајем Немачке и Чешке играле варијанте „великог рукомета“. Мање-више оваква подела потрајала је све до средине 60их година када је превагу однео „мали“ рукомет. Пре тога, још почетком века, појавила су се и прва званично објављена рукометна правила. Управо по овим правилима одиграна је и прва међународна рукометна утакмица у историји за мушкарце 1925. године између Немачке и Београда, а пет година касније и између женских селекција Немачке и Аустрије.

У међувремену, тачније још 1910. године званично је први пут употребљен термин „рукомет“ (енгл. *handball*) и то у Шведској.

У околностима у којима су почеле да се одигравају међународне утакмице између селекција различитих држава, 1928. године у Амстердаму формирана је Међународна

⁵ За више информација о *házená* или *hádzaná* В. <https://sr.wikipedia.org/sr-el/Хазена>, приступљено 8. априла 2017. или Б. Гардашевић, С. Мијатовић, Г. Векарић и Т. Ристовић, „Hazen in Serbia“, *Activities in Physical Education and Sport, Federation of the Sports Pedagogues of the Republic of Macedonia* vol. 3 No. 1 (2013), 89-90.

аматерска рукометна федерација (енгл. *IAHF - International Amateur Handball Federation*) у чијој су организацији одиграна прва светска првенства како у „малом“, тако и у „великом“ рукомету у обе конкуренције, 1938. године. Већ наредне, 1939. године, ова организација је престала да постоји, а замениће је по завршетку Другог светског рата Међународна рукометна федерација (енгл. *IHF - International Handball Federation*) која је основана 1946. године у Копенхагену⁶, а која постоји и данас⁷. Тако су у периоду од 1938. године (са прекидом за време Другог светског рата) обе гране рукомета у мушкој конкуренцији, и „велики“ и „мали“, одржавале своја светска првенства све до 1966. године. Од тада се светска првенства одржавају у рукометним условима у којима се он и данас игра, односно у условима који су некада важили за „мали“ рукомет

. Када су у питању Олимпијске игре, први и једини пут „велики“ рукомет био је уврштен у програм Олимпијских игара у Берлину 1936. године. Од тада, па све до Олимпијских игара у Минхену 1972. године, рукомет у било ком облику није био на програму. Олимпијске игре у Минхену значиле су повратак, али и коначну „победу“ „малог“ рукомета над „великим“, јер је управо у програм уврштен рукомет у форми онога што је у претходним деценијама називано „малим“ рукометом. На овим олимпијским играма такмичили су се само мушкарци, да би од наредних које су одржане у Монреалу 1976. године у такмичење биле уврштене и жене.

Са изузетно занимљивом и богатом историјом, статусом олимпијског спорта, међународном кровном организацијом која броји пет континенталних федерација и преко 200 појединачних држава чланица и динамиком одржавања великих такмичења сваке године у обе конкуренције, ипак се стиче утисак да је рукомет остао у приличној мери ограничен на европски континент са којег је и потекао. Са изузетком ретких земаља које су знале да „бљесну“ на појединим великим такмичењима, европске државе остале су снажно упориште овог спорта, док је за добар део обе Америке (поседно САД), Африке, Азије и читаву Аустралију рукомет, ако не непознаница, онда засигурно не нарочито популаран спорт.

⁶ Државе оснивачи Међународне рукометне федерације су Француска, Холандија, Швајцарска, Пољска, Норвешка, Данска, Финска и Шведска.

⁷ За више информација о Међународној рукометној федерацији В. <http://www.ihf.info>, приступљено 8. априла 2017.

3. НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТА У СРБИЈИ

Рукомет је изван сваке сумње један од спортова који је обележио спортску историју Србије у 20. и досадашњем делу 21. века. Од свог „скромног“ појављивања током 20их и 30их, преко „златних“ 80их, па до данашње стагнације, рукомет је кроз поменуте успоне и падове стекао завидну позицију када су у питању репрезентативни и клупски резултати које су Србија (укључујући и државе чији је састални део била) и њени клубови остваривали. У прилог томе иду и тврдње које рукомет сврставају у најтрофејније спортове на овим просторима.⁸

Сама реч „рукомет“ први пут се употребљава на нашим просторима већ 1904. године у листу „Сокол“ у натпису „Игре за друштво и школу“, у којем је, између осталог, описана и рукометна игра.⁹ Упркос овом раном познавању самог термина, почетак играња рукомета у Србији везује се тек за две деценије касније, када током 20их година 20. века међу девојкама постаје популарна чешка *házena*. У наредних двадесетак година, до избијања Другог светског рата, *házena* је широм тадашње Краљевине Југославије доживела прави процват и била најпопуларнија спортска игра међу женском популацијом. Врло брзо је формиран знатан број клубова од којих највећи број управо у Србији.¹⁰ Управо током тог периода, долази до првих покушаја увођења рукомета у школе. Према неким подацима, први покушај био је 1930. године од стране професора Владимира Јанковића, али је овај спорт привукао веома мали број следбеника. Следећи покушај десио се у периоду 1938-1940. године када је професор гимнастике у топчидерској гимназији Емил Вукотић упознавао ученике са рукометном игром.¹¹

Други светски рат прекинуо је „замах“ *házena*, да би у првим годинама после рата постало јасно да је ова игра „отишла у историју“ и да је на рукометној сцени заменио „велики“ рукомет. Ова варијанта рукомета играна на фудблском терену почиње да стиче популарност на омладинским радним акцијама које су организоване током 1947. године. Услед потребе да се играње „великог“ рукомета организује и уреди 1948. године на иницијативу Фискултурног савеза Србије (ФИСИС) одржано је прво Савезно

⁸ В. Б. Гардашевић, *Развој рукомета у Србији*, Факултет спорта и физичког васпитања, Београд, 2012.

⁹ <http://rss.org.rs/#rss/istorija>, приступљено 8. априла 2017.

¹⁰ За више информација о *házeni* у Србији В. Б. Гардашевић, С. Мијатовић, Г. Векарић и Т. Ристовић, „Hazen in Serbia“, *Activities in Physical Education and Sport, Federation of the Sports Pedagogues of the Republic of Macedonia* vol. 3 No. 1 (2013), 90-91.

¹¹ <http://rss.org.rs/#rss/istorija>, приступљено 9. априла 2017.

саветовање о рукомету којим је председавао Војислав Војновић, један од најзаслужнијих за развој рукометног спорта у Србији и практично његов утемељивач.

Развој рукомета у Србији у првој половини 20. века крунисан је формирањем Рукометног савеза Србије на оснивачкој скупштини одржаној 17. и 18. децембра 1949. године. Од свог оснивања, па све до данас Рукометни савез Србије руководи и координира развој рукометног спорта у Србији, како клупског кроз организацију лигашких и куп такмичења, тако и репрезентативног.

Почетком друге половине 20. века, поред стандардног „великог“ рукомета, на простору Србије, али и целе тадашње Југославије почиње да се игра и „мали“, модерни, односно данашњи рукомет. Већ 1951. године у Београду почињу да се организују први турнири у „малом“ рукомету. Организатор ових турнира био је „Раднички“, а утакмице су се играле на Партизановом стадиону на Малом Калемегдану.¹²

Након свега неколико година паралелног постојања, играња и такмичења у обе варијанте, развој и популарност „малог“ рукомета достигла је такве размере да је и сам Рукометни савез тадашње Југославије 1955. године заузео становиште да треба развијати само овај облик. Наредне, 1956. године престају да се играју сва такмичења у „великом“ рукомету у женској конкуренцији и организована је прва, додуше незванична због лоших временских услова, међународна утакмица у „малом“ рукомету у којој је учествовала репрезентација Југославије играјући у Београду против Шведске. Две године касније престају такмичења у „великом“ рукомету и у мушкој конкуренцији, те је тако „мали“ рукомет своју коначну победу званично однео 1958. године.

Један од кључних, ако не и кључни показатељ степена развоја било ког спорта у једној држави јесу резултати које остварују репрезентативне селекције и домаћи клубови у међународним такмичењима.

У женској конкуренцији, репрезентација СФРЈ је бележила сјајне резултате, нарочито током 80их година 20. века на свим такмичењима на којима је учествовала. Највећи успеси обављају једино женско екипно злато у историји олимпијских игара 1984. године у Лос Анђелесу и сребро на Олимпијади 1980. године у Москви, као и злато на Светском првенству 1973. године у Југославији. Као самостална држава, Србија је освојила 1 медаљу, сребрно на Светском првенству 2013. године у Србији. Што се тиче клупских такмичења, фасцинантан је низ резултата који је РК „Раднички“

¹² Подаци преузети са <http://www.rsb.org.rs/savez/strane/istorijat-saveza/>, приступљено 10. априла 2017.

Београд остварио од средине 70их до почетка 90их година прошлог века, освојивши 3 титуле Купа европских шампиона и 3 титуле у Купу победника купова.

Највећи успеси мушке рукометне репрезентације обухватају 2 златне олимпијске медаље, 1972. у Минхену и 1984. године у Лос Анђелесу, ако и „светско“ злато у Швајцарској 1986. године. Србија као самостална држава освојила је 1 медаљу 2012. на Европском првенству у Србији, док су сви остали резултати и више него испод сваког просека. Када су у питању клубска такмичења, РК „Металопластика“ из Шапца обележио је европски рукомет током 80их година 20. века са 2 титуле и то узастопне у Купу европских шампиона. Вицешампион најјачег европског такмичења је у сезони 1990/91. био и РК „Пролетер“ из Зрењанина. Последњу титулу на међународном плану освојио је РК „Југовић“ из Каћа у сезони 2000/01. освојивши Челенџ куп, а од самосталности Србије најзначајнији резултати остварени су такође у овом такмичењу у којем је РК „Партизан“ био полуфиналиста у сезони 2010/11., а РК „Металопластика“ вицешампион на крају 2013/14.

На крају, када су у питању појединци, рукометашице и рукометаши Србије добитници су бројних престижних признања током историје. Ипак, посебно треба нагласити да је Светлана Китић у званичној анкети Међународне рукометне федерације 2010. године проглашена за најбољу рукометашицу света свих времена.

Рукометна експанзија у Србији и тадашњој Југославији током 70их и 80их година 20. века праћена је како врхунским репрезентативним, тако и клубским резултатима у обе конкуренције. Кулминација таквих резултата била је 1984. године када су оба репрезентативна тима освојила златне медаље на Олимпијским играма у Минхену, РК „Раднички“ титулу првака Купа европских шампиона у женској, док је РК „Металопластика“ из Шапца била вицешамион овог најјачег европског такмичења у мушкој конкуренцији. Са распадом државе, дошло је до великих осцилација са дугим периодима без врхунских резултата и појединим врхунским тренуцима који су већ на следећим такмичењима замењени новим лошим резултатима. Стиче се утисак да период константно добрих и врхунских резултата када је у питању српски рукомет припада прошлости, те да се овај трофејни спорт данас налази великој кризи. Остаје жал, посебно на репрезентативном плану, јер Србија готовно редовно има своје представнике, врхунске рукометшице и рукометаше, који играју у завршницама најјачих клубских такмичења и добијају разна индивидуална признања.

4. НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТА У ЗАПАДНОЈ СРБИЈИ

Убрзо пошто је рукомет у данашњој форми, а тада као тзв. „мали“ рукомет, 1958. године у потпуности потиснуо „велики“ игран на фудбалском терену, долази до таласа оснивања рукометних клубова широм тадашње државе. Тако су током 60их година прошлог века основани рукометни клубови у свим већим градовима Западне Србије.

Рукомет је као нова и занимљива спортска игра прво привукао велико интересовање пожешке средњошколске омладине, чија је заинтересованост била темељ за оснивање првог рукометног клуба у Западној Србији, РК „Слога“ у Пожеги 1960. године. Кроз школске селекције које су организоване у овом граду и њихову сарадњу са сличним селекцијама у суседним градовима, рукомет се врло брзо проширује и на Прибој и Ужице. Тако је настао други „најстарији“ клуб у златиборском крају и то РК „Прибој“ који је формиран 1962. године. У Ужицу се са озбиљним радом и такмичењем почело годину дана касније када се 1963. године у предграђу оснива РК „Севојно“ из којег је настао рукометни клуб „Ужице“ 1965. године. Као што је више пута поменуто, а о чему ће у наставку детаљније бити речи, 1969. године у Ариљу је основан РК „Будућност“ који је 2003. године променио име у РК „Ариље“. Коначно, овај талас настанка рукометних клубова током 60их и прве половине 70их година 20. века на подручју Западне Србије заокружен је оснивањем РК „Златар“ у Новој Вароши 1975. године.

Сви поменути клубови, након успона и падова, периода бољих, али и лошијих резултата који су, између осталог, карактеристични и за саму рукометну репрезентацију Србије, постоје и данас као центри рукометне игре у Западној Србији, а неки и шире. Њихова организованост, рад, популарност и резултати могу се пратити у такмичењима у којима учествују из сезоне у сезону. Поред тога, посвећеност и неговање рукомета у Западној Србији изнедрило је и бројне прволигашке играче, интернационалце, па чак и репрезентативце Србије, како у сениорској тако и у конкуренцији млађих категорија.

У актуелној такмичарској сезони 2016/17. поменути клубови, који чине окосницу рукомета у овом делу Србије, такмиче се у следећим националним лигама:

- РК „Слога“ Пожега – Супер лига (највиши ранг такмичења)
- РК „Златар“ Нова Варош – Субер „Б“ лига
- РК „Прибој“ Прибој – Субер „Б“ лига
- РК „Ариље“ Ариље – Прва лига Запад
- РК „Ужице“ Ужице – Друга лига Копаоник.

Посебно треба нагласити да је се у актуелној сезони РК „Слога“ из Пожеге такмичио и на међународној сцени, учествујућу у ЕХФ Челенџ купу (енгл. *EHF Challenge Cup*) у којем се пласирао у најбољих осам екипа овог такмичења након чега је поражен у четвртфиналу.¹³

Конечно, Западна Србија, односно поменути клубови дали су рукометне асове коју си засигурно допринели популаризацији и развоју овог спорта у златиборском крају. Пре свих треба поменути Зорана “Туту” Живковића, легендарног репрезентативног голмана и касније тренера и селектора репрезентације, који је златну олимпијску медаљу у Минхену 1972. године освојио као члан РК „ФАП“ из Прибоја.¹⁴ Такође, кроз прибојски рукомет „прошли“ су и некадашњи репрезентативци Велибор и Александар Ненадић, те данашњи чланови репрезентације Србије и интернационалци Алем Тоскић, Петар и Драшко Ненадић. У новије време посебну пажњу привлачи рукометаш ариљске рукометне школе, интернационалац и репрезентативац, Стефан Терзић.

¹³ В. Сајт ЕХФ <http://www.eurohandball.com/ec/chc/men/2016-17/clubs/021710/HC+Sloga+Pozega> , приступљено 13.априла 2017.

¹⁴ Зоран Живковић сматра се једним од најбољих голмана, али и тренера у рукометној историји на просторима бивше Југославије. Део репрезентације као играч био је 82 пута, а као тренер освојио је златну медаљу на Олимпијским играма 1984. и Светском првенству 1986. године, те сребро на светском првенству 1982. и бронзу на Европском првенству 1996. године. Као тренер РК „Металопластика“ из Шапца освојио је тадашњи Куп европских шампиона у сезони 1984/85. Сматра се утемељивачем рукомета у Египту, чију је репрезентацију довео до 4. места на Светском првенству 2001. године.

5. НАСТАНАК И РАЗВОЈ РУКОМЕТНОГ КЛУБА „АРИЉЕ“

Ово поглавље посвећено је управо предмету рада у најужем смислу и конципирано тако да се кроз дешавања и резултате РК „Ариље“ из периода у период, од његовог оснивања до данас, представи развој овог рукометног клуба.

4.2. Оснивање Рукометног клуба „Ариље“ и период до 1973. године

Као што је више пута поменуто у досадашњем делу рада, клупски рукомет у Ариљу отпочео је оснивањем РК „Будућност“ у овом граду 1969. године. У периоду општег развоја рукомета на овим просторима, као и у већини случајева, група спортских ентузијаста оформила је поменути клуб који ће након неколико деценија променити назив у данашњи, РК „Ариље“. На оснивачкој скупштини клуба за председника је изабран Вучко Вукотић, док је за генералног секретара именован Јован Симовић.

Окосницу екипе чинили су Слободан Арсенијевић, Бане Пејовић, Милутин Вељовић, Мишо Луковић, Средоје Веснић, које је првим „рукометним корацима“ и правилима учио тренер Василије Литрић из Пирота. РК „Будућност“ такмичио се у тадашњој регионалној лиги у региону Ужице.¹⁵

Нажалост, рукометна игра није у први мах доживела популарност коју су очекивали ентузијаста који су клуб основали, те је, услед одсуства финансијске подршке, клуб престао са такмичењем и радом након само две године постојања.

4.2. Развој у периоду 1973-1985. година

Након паузе од неколико година и играња рукомета само на рекреативном нивоу и кроз наставу физичког васпитања, РК „Будућност“ поново почиње са радом и такмичењем 1973. године. Ово „оживљавање“ рукомета добрим делом може се приписати општој популарности коју ова игра почиње да стиче након освојене златне олимпијске медаље мушке репрезентативне селекције у Минхену 1972. године.

4.2.1 Организација клуба

На иницијативу Јована Симовића, ранијег генералног секретара, заказује се скупштина у пролеће 1973. године и формира ново руководство. За председника клуба изабран је Борко Стишовић, док је на функцију секретара клуба поново, као при оснивању, именован иницијатор Јован Симовић. Чланове управног одбора чинили су

¹⁵ Архива РК „Ариље“

играчи који су чинили окосницу тима када је клуб први пут формиран: Слободан Арсенијевић, Мишо Луковић и Милутин Вељовић. Рукометни клуб је службене просторије делио са ФК „Будућност“ и своје трениге и утакмице реализовао на бетонском терену поред фудбалског игралишта у спортском центру „Расадник“.¹⁶

У првим месецима наставка рада клуба, чланови управног одбора имали су за циљ да повећају интересовање ариљске омладине за рукометну игру. Младићи су се све више одазивали на рекреативне трениге, па је тако у јесен 1973. године руководство клуба одлучило да ангажује стручног тренера, професора Гвоздена Туцовића из Пожеге, и поново се прикључи регионалној лиги Ужице.

4.2.2. Такмичења и резултати

Са ангажовањем стручног тренера и селектирањем прве екипе, отпочиње период константног рада и такмичења РК „Будућност“.

Према речима спортских радника и ентузијаста, али и спортске публике из тога времена, посвећеност раду и резултатима прве генерације ариљских рукометаша памти се до данашњих дана.

Слика 2. *Прва генерација играча РК „Будућност“, 1973. година*

Извор: Архива РК „Ариље“

¹⁶ Архива РК „Ариље“

Прву генерацију предводили су Милош Стефановић, Влатко Видаковић, Зоран Мићовић, браћа Иван и Нешко Карић, Милан Вукотић. и други. На њиховом челу био је један од најбољих рукометаша које је Ариље икада имало, Ђорђе Стефановић (Слика 2., 4. с лева, доле). Посвећеност и напоран рад резултирали су веома брзо пласманом у виши ранг такмичења, Друга српска лига – запад, у којој се клуб такмичио у наредних десетак година. Играчи ове генерације остварили су запажене каријере у рукомету током играчких дана, а њихова посвећеност пре свега спорту, а затим и рукометној игри, али и самом Ариљу, огледа се у помагању клуба након завршетка активног бављења рукометом.

Интересантно је да је да су већ 1974. године рукометаши РК „Будућност“ одиграли прву међународну утакмицу. У гостима је била екипа из Пољске (Слика 3.).

Слика 3. *Прва међународна утакмица РК „Будућност“*

Извор: Архива РК „Ариље“

Прве запажене резултате ова генерација је остварила на Међуопштинским омладинским спортским играма (у даљем тексту: МОСИ) 1976. године у Новом Пазару и Прибоју 1977. године. На оба такмичења рукометаши из Ариља су остварили неколико победа, али нису успели да освоје медаљу. На такмичењима се показао напредак у игри и развоју рукомета у Ариљу, али се и даље заостајало за рукометним клубовима који су раније настали у Прибоју, Пријеполу и Пожеги.

У сезони 1977/78. рад са екипипом преузима Миодраг Крчевинац, које је наследио професора Гвоздена Туцовића. Он је предводио екипу у наредне две сезоне. Играчки

кадар се није много променио, с тим што се појавила неколицина младих играча у ариљском рукомету попут Раденка Сарића, Боре Сретеновића и Драгана Мићовића. У ове две сезоне РК „Будућност“ наступао је без значајнијих резултата у западно-моравској зони Друге српске лиге у конкуренцији РК „Гоч“ Врњачка Бања, РК „Атеница“ Чачак, РК „Јавор“ Ивањица, РК „Слога“ Бајина Башта, РК „Фап“ Прибој, РК „Жупа“ Александровац, РК „Златар“ Нова Варош, РК „Сјеница“ Рашка и РК „Златобор“ Чајетина.

По завршетку сезоне 1978/79. дошло је до знатног „осипања играчког кадра“ и пада када је популарност и заинтересованост за рукомет у овом граду у питању. На место тренера доведен је професор Миломир Кораћ који је битно подмладио играчки кадар момцима рођеним 1960. и млађима. Напорним радом, у лошим, пре свега финансијским условима, Кораћ је уз помоћ секретара Јована Симовића успео да у наредним сезонама стабилизује клуб.

Слика 4. Екипа РК „Будућност“ на почетку сезоне 1982/83.

Извор. Архива РК „Ариље“

Након стабилизације драстично је повећано интересовање омладине за бављење рукометом у Ариљу, али и популарност рукомета међу спортском публиком. То је утицало на боље свеукупно стање у клубу који су и даље предводили Борко Стишовић и Јован Симовић. Резултати доброг рада су стигли и на МОСИ одржаним 1984. године у Пријепољу на којима су рукометаши из Ариља прошли групну фазу такмичења са неколико победа, али су у борби за медаљу изгубили од Прибоја.

Рад на развоју рукомета и жељу младих рукометаша за напретком и доказивањем у читавом овом периоду најбоље описује изјава Раденка Сарића¹⁷, својевремено једног од најбољих играча клуба, а касније професора географије. Професор Сарић је изјавио:

„Рад са екипом је у почетку био помоћу штапа и канапа. Имали смо једну-две похабане лопте, једну гарнитуру дресова, сопствене патике...Свлачионице су биле неуредне и без топле воде. Тренирало се на отвореном терену у средњој школи, на грубом асфлату који је узроковао честе повреде. Мреже за голове тада нису постојале, па смо тешко припремали одбрану од контра напада на гостујућим теренима. И поред тога, имали смо невероватну вољу, ентузијазам који данас не постоји. Нама је рукомет био све: позориште, биоскоп, море...Наша путовања на утакмице у градове Рашку, Сјеницу, Чајетину, Ужице, био је ход по живим мукама црвеним комбијем са две дрвене клупе, пар климавих столица и клупским возачем Ремовићем. После такве вожње није нам било до живота, али смо на терену давали све од себе. Сва надокнада за ход по мукама била је победа, похвала, евентуално лепиња са кајмаком и кисело млеко. Из таквог подвизништва, настали су данас многи добри и угледни људи, који живе здрав живот и своју децу усмеравају на спортске терене овом нашег малог и лепог града“.¹⁸

4.3. Развој у периоду 1985-1990. година

Прегледом архиве клуба стиче се утисак да у овом петогодишњем периоду, од 1985. до 1990. године, није било значајнијих промена како у организационом, тако и у такмичарском, односно резултатском смислу.

4.3.1. Организација клуба

Што се тиче организације клуба, она је и даље почивала на двојцу Борко Стишовић. председник – Јован Симовић, генерални секретар. Након благог пада крајем 70их и почетком 80их година у погледу финансијске ситуације у клубу и заинтересованости младих за рукомет, клуб је у оба смисла био релативно стабилан у периоду од 1985. до 1990. године. Настављени су даљи напори на анимирању младих и побољшавању услова за бављење рукометом.

4.3.2. Такмичења и резултати

Након периода под вођством тренера Миломира Кораћа, у сезони 1986/87. на клупу РК „Будућност“ враћа се Миодраг Крчевинац који ће на том месту остати у

¹⁷ Раденко Сарић је након афирмације у РК „Будућност“, највећи део каријере провео у РК „Раковица“ из Раковице и једну сезону у РК „Железничар“ из Београда.

¹⁸ Интервју са професором Раденком Сарићем урађен за потребе овог рада.

наредних неколико сезона. Подмлађивање екипе које је спровео тренер Кораћ показало се врло важним, јер су управо ти играчи стасали и постали носиоци игре. Лидери тима, као и у претходном периоду, били су Љубиша Петровић и Драган Мићовић. Интересантно је да је у саставу екипе био и Ђорђе Јеверичић који ће у наредним деценијама као тренер водити екипу до највећих успеха у историји.

Када су у питању резултати, РК „Будућност“ је у овом периоду себе промовисао у стабилног члана Друге српске лиге са континуитетом резултата који су га из сезоне у сезону сврставали на средину табеле. Такође, бележени су и солидни резултати на МОСИ, али без освојене медаље барем када је рукомет у питању.

Слика 5. Екипа РК „Будућност“ на почетку сезоне 1986/87.

Извор. Архива РК „Ариље“

4.4. Развој у периоду 1990-1996. година

Након периода стабилности клуба у погледу организације и константности у погледу резултата током претходних 5 година, уследио је изузетно турбулентан и тежак период не само за спорт на простору бивше Југославије. Ипак, у тим ратним годинама, такмичења у Србији, односно СР Југославији, су настављена, а РК „Будућност“ је управо у овом периоду успео да забележи своје најбоље резултате од оснивања такмичићи се у две сезоне 1994/95. и 1995/96. у Другој лиги тадашње СР Југославије.

4.4.1. Организација клуба

Као у претходном периоду, клуб је и у овом карактерисала стабилна организација без већих промена у начину и саставу руководства. Наравно, пласман и такмичење у

савезном рангу захтевали су знатно већу организованост, професионалност, али и финансијска средства како би клуб могао да функционише. Услед добрих и константих резултата и растуће популарности међу публиком, посебно након историјског успеха, клуб постепено привлачи спонзоре који опредељују средства за његов рад, укључујући и локалну самоуправу у Ариљу, те су тако набављене нове лопте, мреже и спортска опрема за играче (дресови и патике). Међутим, пласирајући се у савезни ранг такмичења, у периоду од 1994. до 1996. године рукометаши РК „Будућности“ нису имали прилику да играју пред домаћом публиком у Ариљу које није имало спортску халу која је задовољавала услове овог ранга такмичења. Тако су своје утакмице као домаћини играли у ужичкој спортској хали што се није битно одразило на њихове резултате, јер их је ужичка публика максимално подржавала. Томе свакако треба додати и организовани превоз навијача из Ариља на свакој утакмици коју је клуб играо у Ужицу.

У периоду од 1994. до 1996. године по први пут организоване су зимске припреме сениорске екипе и то у Кањижи. Интересантно је да се још увек памти и међу локалним рукометним ентузијастима препричава, како је на припрема у Кањижи 1995. године највећи изазов била утакмица против РК „Југовић“ из Каћа у којој су млади рукометаши РК „Будућности“ требали да савладају у то време најперспективнијег голмана, омладинског репрезентативца, а касније најбољег голмана и играча света, Арпада Штербика.

Слика 6. РК „Будућности“ на припремама у Кањижи пред сусрет са РК „Југовић“ из Каћа, 1995. година

Извор. Архива РК „Ариље“

4.4.2. Такмичења и резултати

Након више од деценије такмичења у Другој српској лиги и солидних резултата, РК „Будућност“ остварује свој највећи успех са формирањем новог система такмичења и лига након распада СФРЈ. У овом периоду остварен је историјски пласман у тадашњу Другу Савезну лигу СР Југославије на крају сезоне 1993/94. Тако се овај клуб у наредне две сезоне, 1994/95. и 1995/96. такмичио у поменутом савезном рангу, група југ.

Овом успеху посебно на значају даје чињеница да су екипу чинили највећим делом млади играчи од 20 до 23 године старости који су поникли управо у РК „Будућност“. Ипак, окосница су била два повратника из иностранства, Небојша Бајић и Зоран Мићовић, који су својим великим искуством и квалитетом значајно допринели сјајним резултатима ове, у просеку младе екипе. Као што је раније поменуто, тренер екипе у ове две сезоне био је Ђорђе Јевеичић, бивши играч клуба, којем је у раду повремено помагао Слободан Чоловић. Чоловићево огромно играчко, а затим и тренерско искуство стечено у Луксембургу било је од великог значаја и велика подршка младом тренеру Јевеичићу, који је и данас веома близак клубу.

У овим сезонама играчки кадар чинили су: Дејан Димитријевић, Саша Бошковић, Небојша Бајић, Саша Лукић, Горан Кокотовић, Бранко Михајловић, Боро Сретеновић, Миле Јовановић, Бобан Петровић, Раде Павловић.

Противници су, између осталих, били РК „Ловћен“ Цетиње, РК „Брсково“ Мојковац, „РК „Рас“ Нови Пазар, РК „Сутјеска“ Никшић и многи други.

У архиви клуба пронађени су материјали који говоре о посебности победе коју су рукометашаи РК „Будућност“ током сезоне 1994/95. остварили на гостовању против РК „Брсково“ Мојковац за које је тада као млад голман наступао Дарко Станић, каснији репрезентативни голман Србије. Ипак, у материјалима је посебна пажња посвећена атрактивним погоцима играча РК „Будућност“ Мила Јовановића, једног од најталентованијих младих играча овог клуба у историји, проглашеног за спортисту године у Ариљу 1994. године, којег су повреде спречиле да направи озбиљнију професионалну каријеру.

4.5. Престанак постојања у периоду 1996-2003. година

Након две најуспешније сезоне у историји клуба и такмичења у Другој лиги СР Југославије, потпуно неочекивао, пред сам почетак сезоне 1996/97., донета је одлука о престанку постојања клуба, односно његовом гашењу. Колико год са аспекта фантастичног резултата који је остварен у најскоријој прошлости овакав исход био неочекиван и нелогичан, са друге стране, опште стање у СР Југославији услед санкција сасвим је логично објашњење за овакаву одлуку руководства клуба. Опште економско стање у држави довело је огромног пада интересовања, али пре свега могућности да се улаже у спорт у Ариљу, те је тако највећи део спонзора који су у претходним сезонама помагали клуб био приморан да обустави своју финансијску подршку. У таквим околностима, руководству РК „Будућност“ није преостало ништа друго осим да донесе одлуку која ће на читаву деценију оставити Ариље без рукометног клуба.

У овом периоду без клупског рада и такмичења, о којем иначе нема много података, рукомет се играо углавном рекреативно, док су се његове основе и правила учили кроз наставу физичког васпитања у школама. Школске селекције нису оствариле посебно запажене резултате на такмичењима.

4.6. Обнова клуба и развој у периоду 2003-2005. година

После вишегодишњег, тешког периода како по тадашњу државу, тако и по рукомет у Ариљу стекли су се услови за „оживљавање“ овог трофејног спорта који је и самим Ариљцима у прошлости донео много радости. Тако је 29. септембра 2003. године одржана оснивачка скупштина на којој је РК „Будућност“ променио име у РК „Ариље“ под којим и данас постоји и такмичи се.

Слика 7. Лого РК „Ариље“

Извор: <https://www.srbijasport.net/klub/2892-arilje-arilje/rez> , приступљено 17. априла 2017.

4.6.1. Организација клуба

Оснивачка скупштина РК „Ариље“, на којој је присуствовало 35 чланова, одржана је 29. септембра 2003. године у просторијама општинског суда у Ариљу.

Дневни ред чиниле су следеће тачке:

1. Избор радног председништва
2. Усвајање статута клуба
3. Одлука о регистрацији клуба
4. Избор органа клуба
5. Одлука о именовању лица за заступање клуба
6. Одлука о давању овлашћења лицу за упис у регистар
7. Питања и предлози.

У складу са дневним редом, прво су изабрани чланови радног представништва и то: Љубинко Петровић, председавајући, Зоран Мићовић, Мирјана Авакумовић, Сретен Николић и Радиша Ратковић. Затим је, под руковођењем радног представништва, скупштина усвојила статут којим је званично промењен назив клуба у РК „Ариље“ са седиштем у Ариљу, Светог Ахилија бб. Статут предвиђа следеће органе клуба¹⁹:

- Скупштина клуба
- Управни одбор клуба
- Надзорни одбор клуба
- Председник клуба
- Секретар клуба

¹⁹ Члан 37. Статута РК „Ариље“, доступан на <http://pretraga2.apr.gov.rs/SportAssociationWebSearch/Details/Details?beid=5969248&rnd=DE51D7A36645883F5B708439091CF7433D6BC060> , приступљено 17. априла 2017.

Даље, под тачком 3. донета је одлука о упису клуба у регистар спортских организација, односно регистар удружења, друштава и савеза у области спорта и овлашћење за предузимање свих потребних радњи у том смеру дато је секретару.

Што се тиче састава, односно избора органа клуба, он је био следећи:

- Скупштина: сви чланови клуба
- Управни одбор: Љубинко Петровић, председник, Зоран Мићовић, потпредседник, Алекса Обрадовић, Милан Радовановић, Слободан Василијевић, Сретен Николић и Милош Грујовић.
- Надзорни одбор: Војислав Крцић, Владимир Петровић, Радојко Луковић
- Председник клуба: Љубинко Петровић
- Секретар: Радиша Ратковић
- Лица овлашћена за заступање: Љубинко Петровић, председник, и Радиша Ратковић, секретар.

Коначно, решењем тадашњег Министарства просвете и спорта од 15. априла 2004. године, РК „Ариље“ је и формално почело да постоји под тим називом и уписано у регистар удружења, друштава и савеза у области спорта под редним бројем 12433.

4.6.2. Такмичења и резултати

У периоду до 2005. године клуб није учествовао у званичним лигашким такмичењима под окриљем Рукометног савеза Србије.

Наиме, у лето 2004. године, пошто је клуб и званично регистрован, управа је на месту тренера ангажовала Драгана Мићовића, бившег голмана клуба, са жељом да се окупе млади који воле рукомет и да се на јесен прикључе лиги у оквиру Рукометног савеза Србије. Клуб није успео да пронађе средства за такмичење што је резултирало слабир одзивом омладине, те се наставило са рекреативним односом играча према рукомету и клубу. Такав однос почиње да се мења већ наредне, 2005. године, а прекретница су биле МОСИ које су тог лета одржаване у Пожеги. Ове игре изазвале су повећано интересовање како омладине тако и бивших играча клуба, па је управа клуба ангажовала новог тренера, Бранка Михајловића, који је обављао функцију тренера-играча на овим играма.

У групној фази такмичења, Ариље је било у групи са Прибојем, Рогатицом и Бајином Баштом и забележило Ариље једну победу уз два пораза, да би у разигравању за пласман на крају заузело 7. место. Куриозитет је да је на овим играма за екипу Прибоја наступао данашњи репрезентивац Србије, Алем Тоскић.

Управи одбор клуба је по окончању игара у пожеги био задовољан резултатом који је остварен након кратког периода рада, те је уз помоћ и сагласност Спортског савеза општине Ариље донета одлука да се приступи тадашњој Првој српској лиги, група Шумадија²⁰, такмичењу Рукометног савеза Србије. Молба за пријем у чланство Рукометног савеза Србије поднета је у августу 2005. године, који ће потврдним одговором омогућити поновно такмичење једног рукометног клуба из Ариља.

4.7. Развој у периоду 2005-2010. година

У периоду од 2005. до 2010. године, РК „Ариље“ карактерисала је стабилност и стални напредак у погледу финансијке ситуације и организације у клубу и више него запажени резултати који су донели пласман у виши ранг такмичења.

4.7.1. Организација клуба

Као што је поменуто, у првом такмичарском петогодишњем периоду по обнављању клуба, организација је била на задовољавајућем нивоу уз сталне, макар минималне помаке из сезоне у сезону.

Сама обнова клуба, а самим тим и рукометне игре у Ариљу, привукла је велико интересовање како рукометне публике тако и потенцијалних спонзора, те је тако клуб био финансијски стабилан. Из те чињенице произашле су две изузетно важне ствари које су, поред резултата сениорке екипе, обележиле овај период. Прва је увођење праксе зимских припрема на полусезони које су се спроводиле изван Ариља почевши од полусезоне 2007/08. Друга, далеко значајнија, јесте увођење организованог рада са млађим селекцијама са фокусом на школи рукомета која се оснива 2005. године, када су и сениори отпочели са званичним такмичењем, а о чему ће речи бити у посебном делу.

Коначно, када је у питању руководство клуба, између сезона 2006/07. и 2007/08. истекао је четворогодишњи мандат претходно изабраним органима. У складу са тим, одржана је редовна скупштина клуба на којој је изабран нови председник и неколико чланова управног одбора. За новог председника изабран је Горан Николић а нови чланови управног одбора постали су Милош Стефановић, Душко Којадиновић, Томо Симовић и Ђорђе Стефановић.

²⁰ У периоду од 2005. године до данас у више наврата вршена је реорганизација такмичења и мењани су називи лига, тако да ће у наставку рада бити коришћени они називи лига који су били актуелни у моменту у којем се РК „Ариље“ у њима такмичио.

4.7.2. Такмичења и резултати

Прва такмичарска сезона од обнављања клуба била је **сезона 2005/06**. За тренера сениорске екипе именован је Ђорђе Јевеичић који је водио екипу до историјских успеха и такмичења у Другој лиги СР Југославије. Играчку окосницу нове екипе чинила су два искусна играча који су учествовали у ранијим успесима и такмичењима клуба, Бранко Михајловић и Миле Јовановић, док су остатак чинили млади играчи до 23 године и то: Тешовић, Димитријевић, Томић, Сретеновић, Гавриловић, Цветић, Симеуновић, Стефановић, Радовановић, Матијевић (**Слика 8.**).

Слика 8. РК „Ариље“, Прва српска лига, група Шумадија, сезона 2005/06.

Извор. Архива РК „Ариље“

Противничке екипе у Првој српској лиги, група Шумадија, биле су: РК „Сјеница“ Сјеница, РК „Бели Анђео“ Пријепоље, РК „Слога“ Пожега, РК „Трепча“ Косовска Митровица, РК „Ужице“ Ужице, РК „15. октобар“ Велика Дренова, РК „Звечан“ Звечан, РК „Младост“ Чачак, РК „Металац“ Краљево, РК „Прва петолетка“ Трстеник, РК „Гоч Меркур“ Врњачка Бања, ОРК „Напредак“ Крушевац.

Сениори РК „Ариље“ свој први званични такмичарски меч одиграли су 18. септембра 2005. године у 1. колу Прве српске лиге, група Шумадија, против екипе РК „Сјеница“ из Сјенице. Меч је одгран на отвореном терену средње школе „Свети Ахилије“ у Ариљу, а рукометаши РК „Ариље“ су изгубили меч резултатом 22-26. Прву победу клуб је остварио у 4 колу, 9. октобра 2005. против РК „Ужице“ из Ужица, резултатом 26-20. Меч је одигран у спортској хали у Пожеги, јер временски услови нису дозволили да се игра на отвореном.

У сезони 2005/06. РК „Ариље“ одиграло је 24 лигашка меча, остваривши 7 победа и 17 пораза заузевши 9. место на крају сезоне.

Управа клуба је била задовољна наступом прве екипе у сезони 2005/06. и одлучила је да тренер Јеверичић настави са радом и у наредној сезони. На скупштини клуба одржаној у лето 2006., као циљ за сезону 2006/07. одређено је унапређивање постојећег играчког кадра и прикључивање играча из јуниорске екипе првој екипи како би се оформио тим који би у наредним сезонама покушао да се пласира у виши ранг такмичења.

У сезони 2006/07, као и у претходној, сениорски тим РК „Ариље“ се такмичио у Првој српској лиги, група Шумадија. На крају ове сезоне заузето је 5. место са 11 остварних победа. Према изјави тренера Ђорђа Јеверичића клуб је афирмисао неколико младих играча и био је уочљив напредак у игри и односу према тренигу чиме је остварен зацртани циљ за дату сезону. Поред тога, видно је поправљен пласман у односу на претходну такмичарску годину уз већи број остварених победа.

Након две сезоне које су послужиле за стицање искуства и самопоуздања, како играча и тренера тако и управе, **у трећу сезону, 2007/08.**, ушло се са циљем остваривања пласмана у виши ранг такмичења, Другу лигу Србије Југ. Управа клуба се ослонила на постојећи стручни штаб и играче који су чинили тим у претходне две сезоне, а поникли су у Ариљу. Главни конкуренти за пласман у виши ранг биле су екипе РК „Бели анђеос“ из Пријепоља и РК „Гоч Меркур“ из Врњачке Бање.

Читава сезона протекла је у знаку фантастичних резултата РК „Ариље“ које је завршило на 1. месту изгубивши само 2 утакмице, од тога ниједну у првом делу сезоне.

Поред остваривања циља и пласмана у виши ранг, посебан значај овој сезони дала је појава нових носилаца игре у екипи међу којима су се издвојили леви бек Никола Стефановић, голман Бранко Димитријевић, средњи бек Владе Томић и пивот Рајко Сретеновић. Никола Стефановић проглашен је за најбољег стрелца лиге, а са 249 голова у сезони био је најбољи стрелац у свим такмичењима које је организовао Рукометни савез Србије.

На крају сезоне уприличена је ревијална утакмица између РК „Ариље“ и тима састављеног од најбољих играча лиге на терену средње школе у Ариљу (**Слика 9.**).

Након историјског успеха у сезони 2007/08., постављени циљ на старту нове, **2008/09. сезоне**, прве у Другој лиги Србије Југ, био је опстанак у лиги са непромењеним играчким кадром који је наступао претходне сезоне.

Поред РК „Ариље“, лигу су чиниле следеће екипе: РК „Слога“ Пожега, РК „Зајечар“ Зајечар, РК „Бор“ Бор, РК „Ђердап“ Кладово, РК „Житорађа“ Житорађа, РК „Топличанин“ Прокупље, РК „Власотинце“ Власотинце, РК „Јастребац“ Блаце, РК „Мокра гора“ Зубин Поток, РК „Трепча“ Косовска Митровица, РК „Бане“ Рашка, РК „Југопетрол 2“ Ниш.

Слика 9. *РК „Ариље“, шампион Прве српске лиге, група Шумадија, сезона 2007/08*

Извор: Архива РК „Ариље“

Прву утакмицу као друголигаши рукометаши РК „Ариље“ одиграли су у Блацу против РК „Јастребац“ и резултат је био нерешен 28-28. На наредном гостовању у Кладову забележена је и прва победа резултатом 30-29. На полусезони РК „Ариље“ заузимало је 9. место на табели, те је управа клуба одлучила да рад са првом екипом уместо Ђорђа Јевеичића преузме професор Гвозден Туцовић, који је уједно био и координатор рада млађих категорија. У другом делу сезоне остварено је неколико важних победа, па је првенство завршено на 8. месту чиме је обезбеђен опстанак и остварен зацртани циљ пред почетак сезоне.

У овој сезони формирана је и друга екипа коју су чинили играчи јуниорског узраста (рођени 1991. године и млађи), а која се такмичила у Првој српској лиги, група Шумадија. Циљ је био стицање неопходног искуства и остваривање напретка како би се у будућности прикључили првом тиму у вишем рангу. Тренер друге екипе био је Бранко Милетић.

Након кратког одсуства са клупе, Ђорђе Јевеичић се враћа на место тренера на почетку **сезоне 2009/10.** и чини стручни штаб заједно са помоћником Бранком Милетићем. Играчки кадар промењен је у односу на претходну сезону тако што су стигла појачања у виду Томића, Цвијовића и Јевтовића, младих играча из Прибоја који су наступали као позајмљени играчи. Голман Бранко Димитријевић, један од кључних играча у претходним сезонама, прешао је у РК „Нови Београд“, али је имао право наступа за матични клуб на основу двојне регистрације. Циљ је, као и у претходној сезони, био опстанак у Другој лиги Југ.

Екипа РК „Ариље“ је на полусезони остварила пласман на 7. месту, да би исту позицију задржала и на крају, поправила пласман у односу на претходну сезону, изборила опстанак и тиме остварила зацртани циљ на почетку сезоне.

Ипак, један други догађај у потпуности је обележио иначе успешну 2009/10. Реч је о дуго чеканом завршетку спортске хале у Ариљу и пријатељској утакмици РК „Ариље“ и РК „Црвена Звезда“ Београд у част самог отварања 28. маја 2010. године, пред сам крај такмичарске сезоне (**Слика 10.**).

Слика 10. Пријатељска утакмица РК „Ариље“ и РК „Црвена звезда“ Београд, Отварање спортске хале у Ариљу, 2010. година

Извор: Архива РК „Ариље“

Прва првенствена утакмица у новоотвореној хали у Ариљу одиграна је 29. маја 2010. године у оквиру претпоследњег, 25. кола, између РК „Ариље“ и РК „Ђердап“

Кладово. Победу је однео РК „Ариље“ и тако остварио прву победу пред својим навијачима у новој спортској хали.

4.7.3. Млађе категорије

Непосредно по обнављању клуба 2005. године отпочиње се са организованим радом са млађим категоријама са акцентом на школи рукомета.

Школа рукомета основана је на почетку такмичарске сезоне 2005/06. и одмах је изазвала велико интересовање код деце и младих. За тренера и координатора млађих селекција именована је професор физичког васпитања, Гвозден Туцовић, а његов помоћник био је Бранко Михајловић, који је уједно наступао за сениорску екипу као играч. Сезона 2005/06. није била такмичарска, већ је извршена селекција дечака рођених од 1991. до 1996. године који су подељени у две екипе – јуниорску са дечаца рођених од 1991. до 1993. године, и пионирску која је обухватала рођене од 1994. до 1996. године. Професор Туцовић је са обе селекције радио на основама рукометне игре, тренирајући их на отвореном терену и у школској сали уз повремене пријатељске утакмице углавном против вршњака из Прибоја.

Пред почетак сезоне 2006/07., управа клуба донела је одлуку да се две селекције млађих категорија опробају у Ла Вита рукометној лиги намењеној управо селекцијама од јуниорске до пионирске. Ова одлука подстакла је још веће интересовање дечака за бављење рукометом, па је на почетку поменуте сезоне клуб бројао 40 чланова у свим млађим категоријама. Утакмице Ла Вита лиге играње су викендом у Чачку, Александровцу, Новом Пазару, Прибоју и другим околним местима. У укупном пласману лиге, млађе селекције РК „Ариље“ заузеле су 4. место.

Слика 11. *Пионири РК „Ариље“, учесници Ла вита лиге, сезона 2006/07.*

Извор: Архива РК „Ариље“

У децембру 2007. године у Београду је одржан велики међународни турнир млађих категорија. РК „Ариље“ имало је своје представнике у категорији пионира рођених 1996. године и касније. Ови дечаци пласирали су се у финале турнира у којем су, након седмераца, изгубили од вршњака са УРК „Студенски град“ из Београда и тако заузели 2. место. За најбољег голмана турнира у том узрасту проглашен је Милош Димитријевић из Ариља.

Дакле, од почетка обнове клуба, преко прве такмичарске сезоне 2006/07., па током целог посматраног периода, РК „Ариље“ на челу са професором Туцовићем, предано је радио на подизању интересовања за рукометну игру међу младима и њиховим првим рукометним корацима омогућавајући им такмичење са вршњацима у оквиру разних лига које су организоване током овог периода.

4.8. Развој у периоду 2010-2015. година

У периоду од 2010. до 2015. године РК „Ариље“ наставило је да помера сопствене границе и бележи нове, историјске успехе који су кулминирали пласманом у Прву лигу Запад на крају сезоне 2013/14. у којој наступа и данас. Овакав успех, као и квалитетан и посвећен рад са млађим категоријама узрочно-последично је везани за стабилност и добру организацију самог клуба.

4.8.1. Организација клуба

У посматраном периоду није било значајнијих промена у погледу организације клуба и његовог функционисања.

Управа је наставила са преданим радом на обезбеђивању што бољих услова за бављење рукометном игром у Ариљу како за сениоре тако и за млађе категорије. Настављено је са организовањем редовних зимских припрема сениорске екипе које су организоване ван Ариља, те анимирањем рукометне публике и привлачењем нових спонзора. Огроман подстицај била је чињеница да је РК „Ариље“ од почетка овог периода, односно сезоне 2010/11. све утакмице као домаћи играо пред својом, ариљском публиком у новој спортској хали завршеној у пролеће 2010. године. Такође, пуна пажња посвећена је и раду са млађим категоријама отпочетом одмах по обнови клуба о чему сведочи и прво учешће на Међуопштинским омладинским спортским играма још од 2005. године.

Када су у питању управљачки органи, управни одбор задржао је исти састав као у претходном четворогодишњем мандату доделивши други мандат Горану Николићу на месту председника клуба између сезона 2010/11. и 2011/2012.

4.8.2. Такмичења и резултати

У **сезони 2010/11.** РК „Ариље“ наставило је своје такмичење у оквиру Друге лиге Југ. Играчки кадар се није значајније мењао, с тим што је поново на чело сениорске екипе дошао професор Гвозден Туцовић, док је дотадашњи тренер Ђорђе Јевеичић, заједно са Бранком Милетићем, обављао функцију његовог помоћника.

Противничке екипе биле су: РК „Слога“ Пожега, РК „Житорађа“ Житорађа, РК „Топличанин“ Прокупље, РК „Власотинце“ Власотинце, РК „Јастребац“ Блаце, РК „Трепча“ Косовска Митровица, РК „Бане“ Рашка, РК „Бор 2“ Бор, РК „Књажевац“ Књажевац, РК „15. Октобар“ Велика Дренова, РК „Дубочица 54“ Лесковац, РК „Бердап“ Кладово и РК „Ужице“ Ужице.

Први део сезоне био је најлошија полусезона од обнове клуба у којој су забележене само 2 победе уз 4 освојена бода и 10 пораза што је било довољно за тек 13. место на табели од укупно 14 екипа. Други део сезоне настављен је у истом ритму са 5 везаних пораза, да би, како се на крају сезоне испоставило, одлучујући меч у борби за опстанак одигран против екипе РК „Власотинце“ у Ариљу. Голом капитена Николе Стефановића са центра игралишта 3 секунде пред крај меча, РК „Ариље“ победило је са

36-35. До краја сезоне остварене су још 4 победе, што је уз 1 нерешен резултат било довољно за 11. место на крају сезоне и опстанак у Другој лиги Југ.

Слика 12. Табела Друге лиге Југ, на крају сезоне 2010/11.

Poz	Tim	UT	PB	N	PR	DG	PG	GR	BOD
1	 Bane	26	22	2	2	736	621	+115	46
2	 Topličanin	26	21	0	5	724	624	+100	42
3	 Sloga	26	20	2	4	848	685	+163	42
4	 Trepča	26	18	2	6	797	736	+61	38
5	 Žitorađa	26	14	1	11	690	649	+41	29
6	 Knjaževac	26	13	2	11	852	830	+22	28
7	 Bor 2	26	11	3	12	648	646	+2	25
8	 Vlasotince	26	12	1	13	718	747	-29	25
9	 15 oktobar	26	11	2	13	704	686	+18	24
10	 Dubočica 54	26	8	2	16	722	771	-49	18
11	 Arilje	26	7	1	18	701	802	-101	15
12	 Jastrebac	26	6	1	19	649	806	-157	13
13	 Đerdap	26	5	2	19	698	776	-78	12
14	 Užice	26	2	3	21	675	783	-108	7

Извор: <https://www.srbijasport.net/tak/630/tab> , приступљено 18. априла 2017.

Пред почетак сезоне 2011/12. извршена је реорганизација лиге у којој је Друга лига Југ, подељена на две посебне групе, исток и запад, чији су се прваци на крају групне фазе борили за улазак у виши ранг такмичења, Прву лигу Србије. РК „Ариље“ у овој сезони такмичило се у Другој лиги Југ, група Запад, заједно са РК „Слога“ Пожега, РК „15. Октобар“ Велика Дренова, РК „Топличанин“ Прокупље и РК „Жупа 54“ Александровац. Играчки састав и стручни штаб на челу са професором Туцовићем остали су без већих промена, уз прикључивање млађих играча сениорском тиму.

Ова сезона, упркос опстанку у лиги захваљујући новом систему такмичења, једна је од најлошијих од обнове клуба, јер су остварене само 2 победе уз 1 нерешен резултат и 13 пораза што је резултирало последњим местом у групи Запад.

Пред почетак сезоне 2013/14. поново је извршена реорганизација лиге, па се РК „Ариље“ такмичило у Другој лиги Златибор. За тренера сениорске екипе постављен је Слободан Чоловић, који је био и тренер млађих категорија у клубу. Управа клуба, на челу са председником Гораном Николићем одредила је амбициозан циљ у виду освајања 1. места и пласмана у Прву лигу у наредној сезони. Играчки кадар чинили су углавном млађи играчи, поникли у клубу: Ненад Кокотовић, Милош Димитријевић,

Милош Николић, Давид Милићевић, Александар Милићевић, Игор Милићевић, Жарко Бојовић, Младен Милетић, Стефан Солдатовић, Горан Радељић, Зоран Гавриловић. и два искуснија, Јулијан Пајовић и Небојша Томашевић.

Већ на старту сезоне, у 1. колу одигран је дерби против главног конкурента за пласман у виши ранг, РК „Бели Анђео“ из Пријепоља, који је савладан у гостима. Кључни меч одигран је против исте екипе у 1. колу пролећног дела првенства где је такође остварена победа која је у потпуности отворила пут ка освајању 1. места на крају сезоне. Управо то се и десило, јер је РК „Ариље“ завршило сезону 2013/14. са 11 победа и 1 нерешеним резултатом, без иједног пораза, и као првопласирана екипа, пласирао се у Прву лигу Србије Запад, чиме је остварило свој најбољи резултат под тим именом. За најбољег стрелца и најкориснијег играча Друге лиге Златибор у сезони 2013/14. проглашен је Александар Милићевић, члан РК „Ариље“ и кадетски репрезентативац Србије.

Слика 13. Табела Друге лиге Златибор на крају сезоне 2013/14.

Poz	Tim	UT	PB	N	PR	DG	PG	GR	BOD
1	 Arilje	12	11	1	0	410	257	+153	23
2	 Beli Andeo	12	10	0	2	367	298	+69	20
3	 Omladinac	12	7	1	4	287	245	+42	15
4	 Sjenica	12	6	0	6	295	302	-7	12
5	 Atenica (-1)	12	4	0	8	266	315	-49	7
6	 Hidroelektrana	12	2	0	10	266	344	-78	4
7	 Užice	12	1	0	11	292	422	-130	2

Извор: <https://www.srbijasport.net/tak/1631> , приступљено 18. априла 2017.

Коначно, овај петогодишњи период у развоју РК „Ариље“ завршава се првом прволигашком сезоном **2014/15.** и такмичењем у Првој лиги Запад. Шампионска екипа из претходне сезоне која је остварила пласман у виши ранг такмичења у потпуности је задржана на окупу, с тим што је у првом делу сезоне предводио тренер Слободан Чоловић, док га је у другом наследио Ђорђе Јевеичић.

У конкуренцији са још 11 екипа (видети **Слика 22.**), РК „Ариље“ је сезону 2014/15. завршило на 10. месту са 7 победа, 1 нерешеним резултатом и 14 пораза из 22 одигране утакмице. На тај начин обезбеђен је опстанак у „прволигашком друштву“ и остварен циљ постављен пред почетак сезоне.

Слика 14. Табела Прве лиге Запад на крају сезоне 2014/15.

Poz	Tim	UT	PB	N	PR	DG	PG	GR	BOD
1	 Šamot 65	22	21	0	1	676	480	+196	42
2	 Priboj	22	20	0	2	612	508	+104	40
3	 Lokomotiva	22	16	0	6	586	539	+47	32
4	 Mladost	22	10	2	10	606	603	+3	22
5	 Župa 54	22	9	3	10	546	524	+22	21
6	 Novi Pazar	22	9	2	11	507	539	-32	20
7	 Radnički 2	22	9	2	11	647	645	+2	20
8	 Prva Petoletka	22	8	3	11	599	594	+5	19
9	 Trepča	22	7	2	13	595	639	-44	16
10	 Arilje	22	7	1	14	594	637	-43	15
11	 Knez Lazar	22	4	1	17	513	616	-103	9
12	 Beli andjeo	22	4	0	18	553	710	-157	8

Извор: <https://www.srbijasport.net/tak/2049/tab> , приступљено 18. априла 2017.

4.8.3. Млађе категорије

РК „Ариље“ и у овом периоду посебну пажњу посвећује привлачењу деце и младих да се баве рукометом, као и самом раду са њима. Поред стандардних лигашких такмичења у којима су учествовале, млађе категорије клуба биле су учесници традиционалних новогодишњих турнира који су се крајем сваке године одржавали у Београду²¹.

Такође, у овом периоду, тачније 2014. године, ариљски рукомет, под вођством Бранка Милетића, враћа се на МОСИ први пут од 2005. године и заузима 6. место.

Ипак, без премца најзначајнији догађај у овом периоду јесте организовање првог „Arilje for friendship“ међународног турнира 2014. године, намењеног дечаца и девојчицама из читавог региона рођеним од 2000. године (Слика 15.). Циљ овог пројекта био је давање прилике деци из неразвијених средина да се такмиче у међународној конкуренцији, али и да стекну нове пријатеље из региона. У конкуренцији дечака Ариље је заузело 7. место.²²

²¹ Најзначајнији резултат на новогодишњем турниру забележен је 2012. године када су клуб представљали дечаки рођени 1996. године и млађи, тада у узрасту јуниора. Екипа коју је предводио Слободан Чоловић освојила је 1. место на турниру победивши у финалу РК „Синђелић“ из Београда.

²² За више информација о првом „Arilje for friendship“ међународном турниру В. <http://www.balkan-handball.com/balkan/za-decu-iz-regiona-i-klub-u-cajetini-odrzan-prvi-arilje-for-friendship/>

Слика 15. Међународни турнир „Arilje for friendship“, 2014. година

Извор: <http://www.balkan-handball.com/balkan/za-decu-iz-regiona-i-klub-u-cajetini-odrzan-prvi-arilje-for-friendship/>, приступљено 19. априла 2017.

4.9. Развој од 2015. године до данас

Након две пуне сезоне у Првој лиги Запад, РК „Ариље“ промовисало је себе у стабилног прволигаша који се ослања на играче који су поникли у самом клубу. Ниво организације у клубу и даље одговара изазовима које са собом носи висок ранг такмичења не занемарујући нимало рад са млађим категоријама.

4.9.1. Организација клуба

Између сезона 2014/15. и 2015/16. Скупштина клуба изабрала је нове чланове управног одбора и то Наташу Стојановић и Раја Милићевића, док је за новог, сада актуелног председника изабран Иван Радовановић. Функција секретара поверена је Дмитру Драгићевићу.

О преданости и посвећености руководства клубу и рукомету уопште говори и чињеница да је Наташа Стојановић, чланица управног одбора клуба, изабрана од стране Спортског савеза Ариља за најистакнутијег спортског радника у 2015. години.

4.9.2. Такмичења и резултати

У другој прволигашкој сезони **2015/16.** РК „Ариље“ наставило је да се такмичи у Првој лиги Запад у конкуренцији са још 11 тимова. У тим је уврштено неколико младих играча из Ариља рођених 1999. и 2000. године који представљају будућност клуба. Уз дугогодишње чланове клуба, Горана Радељића, Зорана Гавриловића, Јулијана Пајовића и Младена Милетића, састав је ојачан са искусним голманом Милошем

Јездимировићем и јуниорским репрезентативцима, Александром Милићевићем и Илијом Петровићем, који су играли на двојну регистрацију из пожешке „Слоге“. Тренер екипе и даље је био Ђорђе Јевеичић.

Сезона је завршена на 8. месту са 9 победа и 13 пораза. Тиме је, не само обезбеђен опстанак у елитном такмичењу, већ је остварен напредак у односу на претходну сезону како у погледу позиције на табели тако и у броју победа.

Коначно, актуелна **сезона 2016/17.** је трећа сезона РК „Ариље“ у Првој лиги Запад. Што се тиче састава екипе, окосницу чине млади играчи из ариљске школе рукомета, Жунић, Јовановић и Николић, уз позајмљене играче из РК „Слога“ Пожега, Илића, Потпарића и Кузовића. Тренер екипе је Ђорђе Јевеичић, а његов помоћник Бранко Милетић.

Након 16 одиграних кола, РК „Ариље“ налази се на последњем месту на табели са само 1 победом, 2 нерешена резултата и 13 пораза. Остаје да се види да ли ће у преосталих 5 кола екипа успети да поправи пласман или се од следеће сезоне враћа у друголигашки ранг такмичења.

4.9.3. Млађе категорије

Од 2015. године до данас настављено је са стандардним активностима када је у питању рад и такмичење млађих категорија РК „Ариље“. Једина промена десила се управо 2015. године када је за тренера и координатора млађих селекција уместо Слободана Чоловића постављен Саша Луковић. Млађе селекције обухватају дечаке рођене од 2000. до 2004. године, док су старији прикључени сениорском тиму.

Када су у питању такмичења, у сезони 2015/2016. и актуелној 2016/17. млађе категорије се нису такмичиле ни у једној лиги због недовољног броја противника одговарајућег узраста у окружењу, па се прибегло одигравању пријатељских утакмица. Забележена су и два учешћа на традиционалним новоодишњим турнирима, крајем 2015. и 2016. године без значајнијих резултата. На 52. МОСИ одржаним у јулу 2015. године у Пожеги, Ариље је заузело 5. место, баш као и годину дана касније у Рогатици. На другом издању међународног турнира „Zlatibor for friendship“ 2015. године, који је своју премијеру имао у Ариљу 2014. године, ариљски дечаци рођени од 2000. године заузели су 2. место, да би наредне, 2016. године освојили 1. место на истом турниру победивши у финалу вршњаке РК „Кронос“ из Словеније. За најбољег играча проглашен је Ариљац Борис Јовановић.

5. ЗАКЉУЧАК

У годинама које су претходиле једном од првих великих рукометних успеха, златној медаљи у мушкој конкуренцији на Олимпијским играма 1972. године у Минхену, покренут је талас оснивања рукометних клубова широм бивше Југославије. У том таласу је 1969. године основан и РК „Будућност“ из Ариља који од 2003. године постоји и такмичи се под именом РК „Ариље“.

У првој фази постојања и развоја од 1969. до 1996. године под именом РК „Будућност“, клуб је био усмерен на афирмисање рукометне игре у Ариљу са примарним циљем да се привуку и мотивишу млади за бављење овим спортом. Након неколико нестабилних година у самом почетку, клуб је из сезоне у сезону напредовао, како у такмичарском тако и у организационом смислу. Пошавши од регионалне лиге – Ужице, преко Друге српске лиге – запад, РК „Будућност“ остварио је свој највећи успех играјући Другу савезну лигу тадашње СР Југославије током две сезоне, 1994/95. и 1995/96. Посебну тежину оваквим резултатима даје чињеница да су они остварени уз готово потпуно ослањање на „домаћи“ како играчки тако и тренерски кадар и уз константно добре резултате без испадања у ниже рангове у односу на оне у којима се екипа такмичила. Ипак, у стању опште економске катастрофе услед санкција, РК „Будућност“ доживео је судбину многих других спортских клубова тих година. Без адекватних финансијских средстава клуб није могао да функционише, те је привремено престао са радом и такмичењем.

Наслеђујући традицију и добре резултате, клупски рукомет у Ариљу креће у нови почетак 2003. године и то са новим, промењеним именом, као РК „Ариље“. Прва такмичарска сезона од обнављања клуба била је сезона 2005/06. у којој је клуб наступао у Првој српској лиги, група Шумадија. Посвећеност и преданост раду са свим селекцијама, професионализам и ангажованост управе и пре свега максимално залагање играча резултирали су веома брзим пласманом у виши ранг такмичења, Другу српску лигу Југ са само два пораза у сезони 2007/08. Коначно, после пар стабилних друголигашких сезона, РК „Ариље“ остварило је свој највећи успех од обнављања клуба пласманом у Прву лигу Запад на крају сезоне 2013/14. у којој наступа и данас.

Као што је већ поменуто, РК „Ариље“ посебно је посвећено раду са млађим категоријама за које су деценијама уназад задужени истакнути спортски радници и педагози попут Гвоздена Туцовића и Слободана Чоловића. Млађе категорије редовни су учесници традиционалних новогодишњих турнира млађих категорија у Београду,

Међуопштинских омладинских спортских игара, а у новије време и међународног турнира „Zlatibor for friendship“ који је први пут организован у Ариљу. Поред неких врхунских, а у просеку солидних резултата које бележе млађе категорије, акценат је пре свега на стварању базе играча који ће бити носиоци сениорског тима у будућности. Овакав концепт показао се као изузетан с обзиром да су готово сви врхунски резултати сениорског тима постигнути уз окосницу екипе коју су чинили играчи поникли у самом клубу.

У том контексту, свакако треба поменути људе без којих сигурно РК „Ариље“ не би био оно што данас јесте, стабилан прволигашки клуб чија је путања развоја увек ишла узлазним током. Огроман траг у ариљском рукомету, а и спорту уопште, оставили су председници и секретари клуба својом посвећеношћу и трудом, од Вучка Вукотића и Јована Симовића, преко Борка Стишовића, Љубинка Петровића, Радише Ратковића, до Горана Николића и актуелне чланице управног одбора Наташе Стојановић. Тренерска имена која су остварила највеће успехе су пре свих Ђорђе Јеверичић, који је предводио екипу у свим успесима од обнављања и данас то чини, професор Гвозден Туцовић, који се у каснијим фазама посветио раду са млађим категоријама, Слободан Чоловић, Миломир Кораћ. Што се тиче самих играча, иако су њихови доприноси успесима клуба и касније каријере различити, сви који су прошли кроз клуб, несумњиво су оставили траг и печат у лепој спортској причи која се прича у Ариљу. Старије генерације посебно памте потезе Ђорђа Стефановића, Драгана Мићовића и Раденка Сарића, а они млађи Небојше Бајића, Мила Јовановића и Николе Стефановића. Последњих година посебан играчки траг у клубу оставили су млади играчи, репрезентативци и сада већ интернационалци, Стефан Терзић и Александар Милићевић. Сви они, заједно и уз огромну подршку рукометне и уопште спортске публике у овом граду, учинили су да се данас Ариље препознаје не само као град малина, текстилне производње и задужбине краља Драгутина, већ и као град рукомета са традицијом дугом скоро пола века и резултатима који су за понос и поштовање.

6. ЛИТЕРАТУРА

- Архива Рукометног клуба „Ариље“
- Архива Рукометног клуба „Слога“ Пожега
- Гардашевић Б., Мијатовић С., Векарић Г., Ристовић Т,(2013) „Hazen in Serbia“, Activities in Physical Education and Sport, Federation of the Sports Pedagogues of the Republic of Macedonia vol. 3 No. 1
- Гардашевић Б.,(2012) *Развој рукомета у Србији*, Факултет спорта и физичког васпитања, Београд
- Група аутора за израду Програма развоја рукомета у Србији за период од 2016. до 2020. године, Програма развоја рукомета у Србији за период од 2016. до 2020. године, Рукометни савез Србије, Београд, 2017
- Драгутиновић Д.– Јелчко (1990), *150 година основне школе у Ариљу*,
- Јеричић Ђ, интервју обављен јануару 2017. године
- Професор Сарић Р., интервју обављен у јануару 2017. године
- Статут Рукометног клуба „Ариље“

ИНТЕРНЕТ ИЗВОРИ

- Блог наставника Дамира С. Живковића, <https://goo.gl/zV5KxV>
- Сајт Агенције за привредне регистре, <http://pretraga2.apr.gov.rs/SportAssociationWebSearch/Details/Details?beid=5969248&rnd=DE51D7A36645883F5B708439091CF7433D6BC060>
- Сајт Balkan Handball, <http://www.balkan-handball.com/balkan/za-decu-iz-regiona-i-klub-u-cajetini-odrzan-prvi-arilje-for-friendship/>
- Сајт Владе Републике Србије, <http://www.arhiva.srbija.gov.rs/vesti/2000-07/24/20752.html>
- Сајт Европске рукометне федерације, <http://www.eurohandball.com/ec/chc/men/2016-17/clubs/021710/HC+Sloga+Pozega>
- Сајт Међународне рукометне федерације, <http://www.ihf.info>
- Сајт Mozart sporta, <http://www.mozzartsport.com/vesti/14-istorija-sporta---rukomet/639>
- Сајт Proleksis online enciklopedije, <http://proleksis.lzmk.hr/25701/>

- Сајт Радио-телевизије BN, <http://www.rtvbn.com/mobile/vijest/336227/Video--Na-danasnji-dan-Jugoslavija-prvak-svijeta>
- Сајт РК „Сента“, <http://www.rksenta.com/o-nama.html>
- Сајт Рукометног савеза Београда, <http://www.rsb.org.rs/savez/strane/istorijat-saveza/>
- Сајт Рукометног савеза Војводине, http://www.rsv.co.rs/images/stories/RSS_logo_2015.jpg
- Сајт Рукометног савеза Србије, <http://rss.org.rs/#rss/istorija>
- Сајт Рукометног савеза Србије, <http://rss.org.rs/#rss-istorija-prvenstva>
- Сајт Рукометног савеза Србије, http://rss.org.rs/files/157/Program_razvoja_rukometa_-_2016-2020.pdf
- Сајт sportsknowhow.com, <http://www.sportsknowhow.com/team-handball/history/team-handball-history.shtml>
- Сајт srbijasport.net, <https://www.srbijasport.net/tak/630/tab>
- Сајт srbijasport.net, <https://www.srbijasport.net/tak/1631>
- Сајт srbijasport.net, <https://www.srbijasport.net/tak/2049/tab>
- Сајт srbijasport.net, <https://www.srbijasport.net/klub/2892-arilje-arilje/rez>
- Сајт Чешког савеза хазене, <http://www.zksh.chf.cz/content.aspx?contentid=10940>
- Сајт wikipedia.org, <https://en.wikipedia.org/wiki/Harpastum>
- Сајт wikipedia.org, <https://sr.wikipedia.org/sr-el/Хазена>